

— bi rekel — vendar še najbolj rutinirani, in mora vsak pošten presojalec naših glasbenih razmer v tozadnji kompoziciji konstatirati v sedanjem času velik napredek.

„Glasbena Matica“ si je lansko leto postavila nalogo, da hoče v svojih koncertih kazati, na kakšni stopinji stoji slovenska glasbena produkcija in reprodukcija. Tudi zadnji Matičin koncert je imel predvsem ta namen. In sodeč po vsem tem, kar nam je koncert nudil, in vpoštevajoč način proizvajanja, smo napredka v domači glasbeni produkciji in reprodukciji zares lahko veseli. Izvajanje pevskega zbora „Gl. Matice“, ki je štel v tem koncertu imponantno število 190 pevcev in pevk, je bilo — da povem kar naravnost in odkrito — odlično, in gre koncertnemu vodju g. Mateju Hubadu, ki je vodil zbor z znano sigurnostjo in mirno roko, še prav posebna hvala in priznanje.

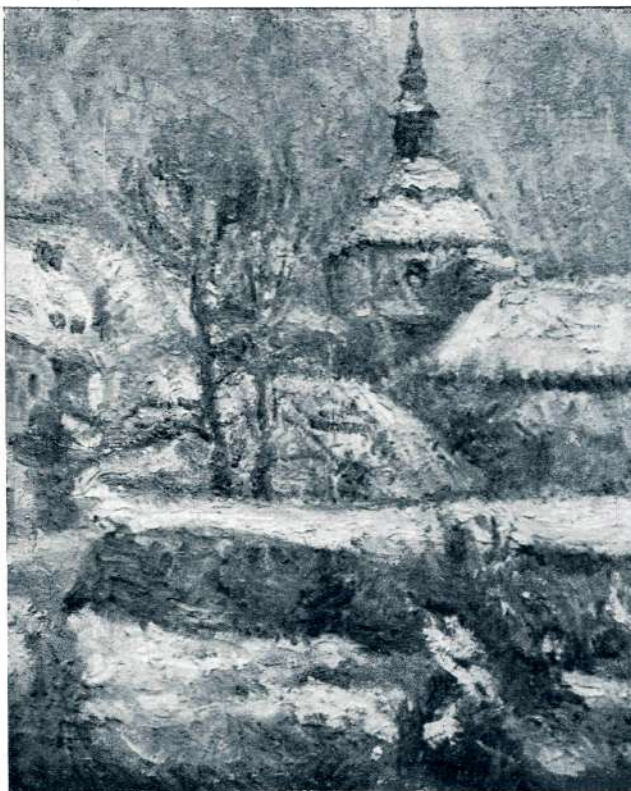
Izmed mešanih zborov so se izvajali: Ferjančičev „Tone solnce, tone“ ..., zbor, poln nežne melanholije, ki je, četudi preprosto zamišljen, a vseskozi jasen in besedilo popolnoma primerno zložen, napravil jako dober in blazilen vtis. Dr. Gojmir Krekova zbor „Tam na vrtni gredi“ in „Kakor bela golobica“ kažeta seveda vse drugačno lice. Oba sta visoko moderna; prvi posebno drzno zasnovan, kar se harmonij in modulacij tiče, težak za izvajanje, a jako izrazit v vsakem taktu od začetka do konca, drugi pa bolj enostaven, ljubko se gibajoč in, izvemši morda zadnjih par taktov, prav hvaležna skladba, ki je pri koncertu izredno ugajala, ter jo je zapel zbor dvakrat po vrsti. Adamičevi zbori: „Dekletce, podaj mi roko“, „Petnajst let“, „V snegu“ in „V gozdu“ so nekaj čudovito svežega in pristno slovenskega. To so zbori, ki zadovoljijo glasbeno izobraženega kakor tudi glasbe nevedčnega poslušalca. Adamič je brezdvomno eden najbolj nadarjenih, najbolj plodovitih in najbolj priljubljenih, če ne sploh najpopularnejši skladatelj, kar jih je nebo v najnovejši dobi podarilo slovenskemu rodu. Jenkov zbor „Tanana“ iz spevoigre „Vračara“ se je z orkestrom izvajal pri tem koncertu vdrugič in je prav tako kot pri prvem proizvajanju razvedril in razveselil obiskovalce koncerta.

Dalje so se izvajali sledeči moški zbori: Aljažev „Zakipi duša mladostna“ in „Divna noč“ od istega skladatelja. Prvi zbor, za Matičin koncert nekoliko prenavaden, sega po svoji fakturi še v starejšo dobo, a se čedno glasi; zlasti je ugajal srednji del z baritonskim samosplovom, ki ga je zboru dobro prilagojeno in z občutkom pel gospod Rud. Trošt. Veliko večje glasbene vrednosti pa je drugi zbor, čeprav kratek. Seveda bi ne znal vsak pevovodja napraviti iz tega zbora to, kar je iz njega napravil Hubad; a kdor zna, pa zna. Nedopovedljivo veličasten je bil crescendo pri „Zvezd nebroj“ in ravno tako krasno je uspel *pp* pri „Ne en dih“. Juvančev „Pastir“ ne podaja v glasbenem oziru kaj posebnega, pač pa je sicer lepo zaokrožen zbor s tenorskim in baritonskim samosplovom, ki sta ju pela gg. Jež in dr. Černe. Gerbičev zbor „Lahko noč“ je čedna serenadica z zelo občutno zloženim baritonskim samosplovom, ki ga je pel tudi gosp. Rud. Trošt, vendar ne s tolikim uspehom kot onega v Aljaževem zboru.

Posebno fina točka sporeda je bila Gerbičeva skladba „Rožmarin“, trospev za ženske glasove s spremljevanjem klavirja. Ta skladba je izšla v „Novih Akordih“ (II. L., 4. št.), iz katerih se je topot — da omenim mimogrede — izvajalo osem skladb. Lepšega in obsežnejšega ženskega zbora in v taki upravi, kot ga nam je podal Gerbič, Slovenci sploh

nimamo. Izborna je zadet v tem trospevu značaj besedila, slog pa kar klasičen. Skladbe so najprecizneje izvajale gospe: Boletova, Hrastova, Skrbinskova, Tavčarjeva, Maličeva in gospa Žirovnikova. Njihovo petje je bilo vseskozi enotno ubrano in ni niti en sam trenotek žalilo ušes. Na klavirju je spremljal nadarjeni pianist gospod Ravnik.

„Slovenska Filharmonija“ je izvajala na koncertu dve slavni skladbi: Beethovnovu uverturo k „Leonori“ št. 3 in Dvořakovo simfoniško pesnitev „Zlati kolovrat“. V omenjeni uverturi stopi pred nas cel Beethoven: genialen po svojih veledramatičnih zasnutkih, iskren in strasten v svojem glasbenem izražanju, neprekosljivo umerjen in do-

KRIŽARSKA CERKEV POZIMI R. JAKOPIČ

vršen v kompozicijskih oblikah. „Slovenska Filharmonija“ pod vodstvom kapelnika gosp. E. Czajaneka je izvajala uverturo s sigurnostjo in ognjevitostjo, ki je pristojala imenitnemu, nesmrtnemu delu. Dvořakova simfoniška pesnitev pa je divno, orjaško orkestralno delo, ki korak za korakom najnatančneje ilustrira Erbenovo narodno pravljico. Kakor v vseh svojih simfoniških delih, nam imponira Dvořak tudi v tej skladbi predvsem s svojimi izbranimi češkimi motivi in z izvrstno instrumentacijo, v kateri mu ni kmalu kdo drug kos. Tudi to veliko glasbeno delo se je izvajalo prav izborna.

Omeniti mi je končno še gospe Vide Talichove, ki je tehnično-dovršeno in s finim čutom igrala na klavirju Lisztovi skladbi: „Ljubavno pesem“ in „Tarantella di Venezia e Napoli“.

Pri celi, vseskozi izborna uspeli prireditvi je bilo škoda le to, da se je koncert predolgo zavlekel in končal celo uro